

Hun saae forbavset paa ham.

„Det kunde en anden jo ikke vide. Forresten var det Hansine, der sagde, at jeg skulde løbe herover.“

Hun vendte sig fornærmet og skyndte sig klaprende tilbage over Gaardspladsen.

VII

Inde i „Hallen“ sad imidlertid Frøken Ragnhild paa en af Straastolene ved Bordet og bestræbte sig for at vedligeholde en Samtale med Hansine, der havde taget Plads i sin Armstol henne ved Kakkelovnen, og som med sin sædvanlige Uelskværdighed overfor fremmede gjorde sig ringe Umage for at skjule sin Forbavselse over Besøget.

Paa Bænken henne under Vinduet bagved Bordet sad Søren Røgter og krøb sammen i sin just ikke klædelige Søndagsdragt, en gammel blaa Vadmelsfrakke med hvide Sømme og et brandgult Halstørklæde. Med vidtopspærrede Øjne og aaben Mund stirrede han skiftevis paa Frøken Ragnhild og hendes Ledsagerske, den unge Frøken Gerda.

Frøken Ragnhild bar en sort Perlepelerine over en Spaserekjole af graatærnet Silke; dertil sort „Kapothat“ med høj, spidst opløbende Sløjfe. Frøken Gerda havde den samme hvide Kjole paa og samme lyseblaa Hat, som hun havde baaret forleden ved Emanuels Besøg hos Doktor Hassings.

Den unge Pige sad med Hænderne i Skødet helt ude paa Kanten af sin Stol, og baade denne Stilling, hendes blussende Kinder og det Blik, hvormed hun saae sig omkring i Stuen og nu og da betragtede Hansine og hendes Bondedragt, røbede en stærk Betagethed, endda hun i Grunden følte sig saare uhyggelig tilmode i det store, umøblerede Rum, der mindede